

- STAATSLIEDEN - UIT DEN WERELDOORLOG.

ROBERT LANSING.

Bóó iets is nu weer in de „Oude Wereld" ondenkbaar en onmogelijk!

Wij hebben hier in oud-Europa ettelijke ministers van Buitenlandsche Zaken, die met elkaar hun deel dragen van de schuld aan den ontzettenden oorlog, welks leed zich uitbreidt als 't water der zee na een dijkbreuk.

Wie hunner 't gróóste aandeel daarin draagt, zullen we laten rusten.

De tijd zal 'tleeren... misschien!

En anders zal het de eeuwigheid openbaren...

Merkwaardig is zeker, dat reeds in meer dan één land de minister, die meê den oorlog begon, van het tooneel verdwenen is.

Hierin komen echter al deze heeren wel overeen, dat zij aan deftigheid, aan vormen, aan het décorum groote waarde hechten, — misschien wel eens méér dan voor een frissche behandeling der zaken wenschelijk is. In meer dan één land kwam dan ook reeds de wensch naar „democratisering" van 't buitenlandsch beleid naar voren, opdat het volk wat minder onkundig blijven mocht van wat zulk een grooten invloed hebben kan op zijn lot.

Doch hierover weiden we thans niet verder uit.

Robert Lansing, die in deze zware tijden het moeilijk ambt bekleedt van minister van Buitenlandsche Zaken in de Vereenigde Staten, héét naar politieke richting „democraat" en is dat in zijn allures ook.

Aan „decorum" hecht hij weinig of niet.

Is hij op zijn bureau, dan trekt hij liefst de gordijnen hoog op en wie er dan voorbij gaat, ziet den heer minister aan 't werk met 'n makkelijk huisjasje aan en 'n pijp tabak in den mond. En dan nog niet eens 'n officiële, deftige, Duitsche Bismarck-pijp, maar zoo'n handig klein mondwarmertje, als de arbeiders wel rooken, wanneer ze naar 't karwei gaan.

„Bert," wordt hij dan ook familiaar in de wandeling genoemd.

En nóg armoediger — zal ik maar zeggen — ziet hij er uit, als hij 'n korte vakantie neemt en dan uitgaat op zijn lievelingssport, het hengelen!

Liefst heeft hij dan zijn alleroudste plunje aan, waar niets meer aan verbeurd is. Dàn pas voelt hij zich zoo „echt" op z'n gemak en dan kan 't hem niets schelen, of men in hem den minister herkent of niet.

Blijkbaar kent Lansing zijn luidjes.

Hij weet, wat hij met zijn Amerikanen doen kan en laten moet, en is er blijkbaar van overtuigd, dat men in dat bij uitstek praktisch land niet zoozeer vraagt, of zijn uiterlijke verschijning onberispelijk is, dan wel of hij in 't sturen van zijn schip door deze woeste baren, kóérs houdt.

En dát doet hij met groote voorzichtigheid!

't Is werkelijk in deze benarde tijden een zegen voor Amerika, ja voor de geheele wereld, dat niet een man als Theodoor Roosevelt, maar dat mannen als president Wilson en minister Lansing aan 'troer staan.

Ook de Vereenigde Staten in den Oorlog betrekken, zou waarlijk geen kunst zijn geweest, — de eerste de beste beunhaas zou dát kunnen doen!

Maar totnogtoe het land *buiten* den strijd te hebben gehouden en toch, waar noodig, krachtig te zijn opgekomen voor de rechten huns lands, dát is de eer, die men aan de leidende mannen te Washington niet onthouden kan.

Zoo treden thans ook èn de president èn zijn minister met wijs beleid en toch krachtige hand tegen de Mexicanen op, — en schijnt dit geschil op vreedzame wijze te worden opgelost.

Och, critiek zal op hun beleid wel te maken zijn!

Maar het is dan toch aan Wilson en Lansing gelukt, waar heel Europa in brand vloog en de vonken telkens over den Oceaan heen spatten, het overslaan van dien brand naar Amerika te voorkomen.

Geváár daarvoor is er genoeg geweest.

Duitschland met zijn duikbootenoorlog, Engeland met zijn belemmerende, ja niet zelden krenkende bepalingen ter zee, hebben van de lijdzaamheid der regering te Washington meer dan eens het uiterste geverg.

Het kruis heeft ontbloot en opgehoopt gelegen.

Even de lont er bij en 't ware ontbrand...

Maar Wilson en Lansing hebben telkens weer de lont gedooft en hun land voor de plaag van den oorlog behoed. En voor den minister, die de onderhandelingen leiden moest, memoriën stellen, orders geven, gezanten instrueeren, — voor hem was uiteraard het zwaárste deel van deze taak weggelegd.

Door goed gerucht en kwaad gerucht heen, ging hij zijn gang.

Robert Lansing is thans 52 jaar oud.

Hij is de schoonzoon van zekeren Foster, thans 'n stok-oud man, maar die in *zijn* tijd ook al minister van Buitenlandsche Zaken is geweest en „men" zegt, dat in gewichtige zaken Lansing nóg steeds den raad van zijn schoonvader inwint, eer hij beslist.

Een minzaam, toeschietelijk man is hij niet.

Ook heeft hij zoo zijn eigenaardigheden.

Komt iemand bij hem, om hem een gewichtige zaak voor te dragen of uiteen te zetten, dan neemt Lansing een stuk papier met potlood en teekent er allerlei poppetjes op, die als caricatuur niet zonder waarde zijn, wat echter den bezoeker vaak meenen

doet, dat de minister niet eens de moeite neemt, om behoorlijk te luisteren.

Het tegendeel is echter 't geval.

Juist als hij zit te schetsen, is dat een bewijs, dat hij geheel *in* de zaak is!

Gelijk zoovele Amerikaansche staatslieden, schaamt ook Lansing zich zijn geloof niet en gaat hij met de gemeente op naar de plaats des gebeds.

Minister Lansing had reeds een langen „staat van dienst," eer hij, nog niet lang geleden, geroepen werd tot wat men in de gegeven omstandigheden gerust kan noemen de gewichtigste post in zijn vaderland.

Mag het hem ook verder gelukken, in gelukkige samenwerking met den President, èn de eer des lands te handhaven èn den vrede te behouden, dan zullen ook volgende geslachten hem nog dankbaar zijn voor 't geen hij in zulk een hachelijk tijdsgericht ten nutte der „Nieuwe Wereld" heeft gedaan.

P. Br.

